Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (tionde avdelningen)

den 3 september 2026 *

”Överklagande – Dumpning – Genomförandeförordning (EU) 2021/1100 – Import av vissa varmvalsade platta produkter av järn, olegerat stål eller annat legerat stål med ursprung i Turkiet – Slutgiltig antidumpningstull – Beräkning av normalvärdet – Rättvis jämförelse – Förordning (EU) 2016/1036 – Artikel 2.5 – Artikel 2.10 j – Justeringar – Valutaomräkning – Säkring av vinster och förluster – Artikel 18.3 och 18.6 – Samarbete av berörda parter”

I mål C-499/24 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol, som ingavs den 17 juli 2024,

Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ, Istanbul (Turkiet),

İskenderun Demir ve Çelik AŞ, Payas (Turkiet),

Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ, Gebze (Turkiet),

företrädda av J. Cornelis och F. Graafsma, advocaten,

klagande,

i vilket den andra parten är:

Europeiska kommissionen, inledningsvis företrädd av G. Gattinara, G. Luengo och J. Zieliński, därefter av G. Gattinara och J. Zieliński, samtliga i egenskap av ombud,

svarande i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (tionde avdelningen)

sammansatt av tillförordnade ordföranden på tionde avdelningen E. Regan samt domarna D. Gratsias och B. Smulders (referent),

generaladvokat: R. Norkus,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

* Rättegångsspråk: engelska.

efter det skriftliga förfarandet,

och efter att den 20 november 2025 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 I sitt överklagande har Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ, İskenderun Demir ve Çelik AŞ och Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ (nedan kallade Erdemir, Isdemir och Ersem) yrkat att domstolen ska upphäva den dom som meddelades av Europeiska unionens tribunal den 8 maj 2024, Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları m.fl./kommissionen (T-629/21, EU:T:2024:303) (nedan kallad den överklagade domen). Genom denna dom ogillade tribunalen klagandenas talan om ogiltigförklaring av kommissionens genomförandeförordning (EU) 2021/1100 av den 5 juli 2021 om införande av en slutgiltig antidumpningstull och slutgiltigt uttag av den provisoriska tull som införts på import av vissa varmvalsade platta produkter av järn, olegerat stål eller annat legerat stål med ursprung i Turkiet (EUT L 238, 2021, s. 32) (nedan kallad den omtvistade förordningen).

Tillämpliga bestämmelser

Internationell rätt

2 Genom rådets beslut 94/800/EG av den 22 december 1994 om ingående, på Europeiska gemenskapens vägnar – vad beträffar frågor som omfattas av dess behörighet – av de avtal som är resultatet av de multilaterala förhandlingarna i Uruguayrundan (1986–1994) (EGT L 336, 1994, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 38, s. 3) godkände Europeiska unionens råd avtalet om upprättande av Världshandelsorganisationen (WTO), som undertecknades i Marrakech den 15 april 1994, samt de avtal som återges i bilagorna 1–3 till detta avtal, däribland avtalet om tillämpning av artikel VI i det Allmänna tull- och handelsavtalet 1994 (EGT L 336, 1994, s. 103; svensk specialutgåva, område 11, volym 38, s. 105) (nedan kallat antidumpningsavtalet).

3 I artikel 2 i antidumpningsavtalet, som har rubriken ”Fastställande av dumpning”, föreskrivs följande:

”2.1 I detta avtal skall en vara anses dumpad, dvs. införd på ett annat lands marknad till lägre pris än dess normala värde, om exportpriset för varan när den exporteras från ett land till ett annat är lägre än det jämförbara pris som en vara av samma slag betingar i den normala handeln när den är avsedd för konsumtion i exportlandet.

2.2 …

2.2.1 Försäljningar av en vara av samma slag på exportlandets hemmamarknad eller försäljningar till tredjeland till priser under tillverkningskostnaden per enhet (fasta och rörliga) inklusive administrations-, försäljnings- och andra allmänna kostnader kan av prisskäl behandlas som om de inte förekommer i den normala handeln och får lämnas utan avseende när normalvärdet fastställs under förutsättning att myndigheterna … fastställer att sådana försäljningar har skett

under en längre tidsperiod …, i betydande omfattning … och till priser som innebär att full kostnadstäckning inte nås inom rimlig tid. Om de priser som ligger under enhetskostnaderna vid tidpunkten för försäljningen är högre än det vägda medelvärdet för enhetskostnaderna för hela undersökningsperioden, skall sådana priser anses innebära att full kostnadstäckning nås inom rimlig tid.

2.2.1.1 Vid tillämpning av punkt 2, skall kostnaderna som regel beräknas på grundval av exportörens eller tillverkarens bokförda kostnader, under förutsättning att dessa kostnader är bokförda i enlighet med exportlandets allmänt erkända bokföringsprinciper och på ett rimligt sätt motsvarar tillverknings- och försäljningskostnader för den undersökta varan. Myndigheterna skall beakta alla tillgängliga bevis avseende rimlig kostnadsfördelning, inklusive de bevis som exportören eller tillverkaren har tillhandahållit i undersökningen, under förutsättning att de använt sådan fördelning tidigare, framför allt vad gäller fastställande av rimliga amorterings- och avskrivningstider och avdrag för kapitalkostnader och andra utvecklingskostnader. Om det inte redan beaktats i kostnadsallokeringen enligt detta moment, skall kostnader på ett lämpligt sätt justeras för de extraordinära kostnadsposter som gynnar framtida och/eller pågående tillverkning, eller för omständigheter som medför att kostnaderna under undersökningsperioden påverkas av att tillverkningen befinner sig i ett inledningsskede. …

2.2.2 Vid tillämpning av punkt 2, skall tilläggen för administrations-, försäljnings- och andra allmänna kostnader samt för vinst baseras på faktiska uppgifter avseende exportörens eller tillverkarens tillverkning och försäljning av varor av samma slag i den normala handeln. När sådana belopp inte kan fastställas på denna grundval, kan beloppen fastställas på grundval av

i) de faktiska kostnader som vederbörande exportör eller tillverkare ådrar sig avseende tillverkning och försäljning av varor inom samma varuområde på hemmamarknaden i ursprungslandet,

ii) det vägda medeltalet av de faktiska kostnader som andra exportörer eller tillverkare som är föremål för undersökning ådrar sig avseende tillverkning och försäljning av vara av samma slag på hemmamarknaden i ursprungslandet,

iii) [någon] annan rimlig metod, under förutsättning att tillägget för vinst inte överstiger den vinst som andra exportörer eller tillverkare normalt erhåller vid försäljning av varor inom samma varuområde på hemmamarknaden i ursprungslandet.

…

2.4 En rättvis jämförelse skall göras mellan exportpriset och normalvärdet. Denna jämförelse skall göras i samma handelsled, i allmänhet priset från fabrik, och avse försäljningar så nära varandra i tiden som möjligt. Vederbörlig hänsyn skall efter prövning av omständigheterna i varje särskilt fall tas till olikheter som berör prisernas jämförbarhet, däribland försäljningsvillkor, beskattning, handelsled, kvantiteter, fysiska egenskaper samt alla andra olikheter som bevisligen påverkar prisernas jämförbarhet. … I det fall som nämns i punkt 3 skall hänsyn även tas till kostnader, inbegripet tullar och skatter, som uppstått mellan import och återförsäljning samt till uppkommen vinst. Om prisernas jämförbarhet i sådana fall har påverkats skall myndigheterna fastställa normalvärdet i ett handelsled som motsvarar handelsledet i det konstruerade exportpriset, eller medge sådana justeringar som är motiverade enligt denna punkt. Myndigheterna skall informera berörda parter om vilka uppgifter som krävs för att säkerställa en rättvis jämförelse och myndigheterna skall inte ställa orimliga beviskrav på dessa parter.

2.4.1 När jämförelser enligt punkt 4 kräver valutaomräkning, skall sådan omräkning grundas på den växelkurs som rådde på försäljningsdagen …, på villkor att, när en försäljning, av utländsk valuta på terminsmarknaderna är direkt knuten till berörd exportförsäljning, den kurs som gäller vid terminsförsäljningen används. Förändringar i växelkurserna skall förbises och myndigheterna skall i en undersökning ge exportörer minst 60 dagars frist för att de ska kunna justera sina exportpriser så att de avspeglar varaktiga förändringar av valutakurserna under undersökningsperioden.

2.4.2 Förekomsten av dumpningsmarginaler under undersökningsperioden skall, i enlighet med bestämmelserna i punkt 4 angående rättvis jämförelse, vanligtvis fastställas på grundval av en jämförelse mellan ett vägt medeltal för normalvärdet och ett vägt medeltal för alla jämförbara exportpriser, eller genom en jämförelse mellan normalvärden och exportpriser som fastställts för varje enskild transaktion. …

…”

Unionsrätt

4 I skäl 27 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/1036 av den 8 juni 2016 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska unionen (EUT L 176, 2016, s. 21) (nedan kallad grundförordningen), anges följande:

”När parter inte samarbetar på ett tillfredsställande sätt är det nödvändigt att föreskriva att andra uppgifter kan användas för att utreda de faktiska omständigheterna och att dessa uppgifter kan vara mindre gynnsamma för parterna än om de hade samarbetat.”

5 Artikel 2 i grundförordningen, med rubriken ”Fastställande av dumpning”, har följande lydelse:

”A. NORMALVÄRDE

1. Normalvärdet ska vanligtvis grundas på de priser som oberoende kunder i exportlandet har betalat eller ska betala vid normal handel.

…

3. Om försäljning av den likadana produkten vid normal handel inte förekommer eller är otillräcklig, eller om försäljningen på grund av den särskilda marknadssituationen inte möjliggör någon riktig jämförelse, ska normalvärdet för den likadana produkten beräknas på grundval av produktionskostnaden i ursprungslandet jämte ett skäligt belopp för att täcka försäljnings- och administrationskostnader, andra allmänna kostnader samt vinst, eller på grundval av exportpriserna vid försäljning vid normal handel till ett lämpligt tredjeland, förutsatt att dessa priser är representativa.

…

5. Kostnaderna ska normalt beräknas på grundval av bokföringen för den part som är föremål för undersökningen, under förutsättning att bokföringen överensstämmer med det berörda landets allmänt erkända bokföringsprinciper och att det visas att den på ett rimligt sätt återspeglar kostnaderna i samband med produktion och försäljning av den undersökta produkten.

Om kostnaderna i samband med produktion och försäljning av den undersökta produkten inte på ett rimligt sätt återspeglas i den berörda partens bokföring, ska dessa kostnader justeras eller fastställas på grundval av kostnaderna för andra tillverkare eller exportörer i samma land eller, om sådana uppgifter inte finns tillgängliga eller inte kan användas, på någon annan skälig grund, inbegripet uppgifter från andra representativa marknader.

Bevis som framläggs för kostnadsfördelning ska beaktas, under förutsättning att det kan visas att en sådan fördelning använts tidigare. I avsaknad av en lämpligare metod ska kostnaderna i första hand fördelas på grundval av omsättningen. Kostnader ska på ett lämpligt sätt justeras för extraordinära kostnader som gynnar framtida och/eller pågående tillverkning om dessa inte redan återspeglas i kostnadsfördelningen enligt detta stycke.

…

6. Beloppen för försäljnings- och administrationskostnader, andra allmänna kostnader samt vinst ska baseras på faktiska uppgifter om exportörens eller producentens tillverkning och försäljning av den likadana produkten vid normal handel. När sådana belopp inte kan fastställas på denna grundval, kan beloppen fastställas på grundval av

a) det vägda genomsnittet för de faktiska belopp som har fastställts för andra exportörer eller producenter som är föremål för undersökning avseende produktion och försäljning av den likadana produkten på hemmamarknaden i ursprungslandet,

b) den berörda exportörens eller producentens faktiska kostnader för produktion och försäljning av produkter vid normal handel inom samma generella produktkategori på hemmamarknaden i ursprungslandet,

c) någon annan rimlig metod, under förutsättning att det fastställda tillägget för vinst inte överstiger den vinst som andra exportörer eller producenter normalt får vid försäljning av produkter inom samma generella produktkategori på hemmamarknaden i ursprungslandet.

…

B. EXPORTPRIS

…

C. JÄMFÖRELSE

10. En rättvis jämförelse ska göras mellan exportpriset och normalvärdet. Denna jämförelse ska göras i samma handelsled och avse försäljningar som ligger så nära varandra i tiden som möjligt och med hänsyn tagen till andra olikheter som påverkar prisernas jämförbarhet. Om normalvärdet och det fastställda exportpriset inte är direkt jämförbara ska i varje särskilt fall hänsyn i form av justeringar tas till olikheter i de faktorer som påstås och konstateras påverka priserna och därmed prisernas jämförbarhet. Dubblering ska undvikas vid justeringen, särskilt avseende rabatter, avdrag, kvantiteter och handelsled. Om de angivna villkoren är uppfyllda kan justeringar göras för följande faktorer:

…

j) Valutaomräkning

När prisjämförelser kräver valutaomräkning ska sådan omräkning grundas på den växelkurs som gällde på försäljningsdagen, utom i de fall när en försäljning av utländsk valuta på terminsmarknaderna är direkt knuten till exportförsäljningen, då kursen vid terminsförsäljningen i stället ska tillämpas. Normalt ska fakturadatum anses som försäljningsdag, men även dagen för köpekontrakt, köporder eller orderbekräftelse kan användas om de väsentliga försäljningsvillkoren bättre framgår av dessa. Fluktuationer i växelkurserna ska inte beaktas och exportörerna ska ges en frist på 60 dagar så att endast varaktiga förändringar av valutakurserna under undersökningsperioden återspeglas.

…”

6 I artikel 6 i förordningen, med rubriken ”Undersökningen”, föreskrivs följande:

”1. Efter det att förfarandet har inletts ska [Europeiska] kommissionen i samarbete med medlemsstaterna inleda en undersökning på unionsnivå. Denna undersökning ska omfatta såväl dumpning som skada och dessa företeelser ska undersökas samtidigt.

För att säkerställa att undersökningsresultaten blir representativa ska en undersökningsperiod väljas som i fråga om dumpning normalt ska omfatta en period om minst sex månader omedelbart innan förfarandet inleds.

Uppgifter avseende en period som infaller efter undersökningsperioden ska normalt inte beaktas.

2. Parter som får frågeformulär i en antidumpningsundersökning ska ges minst 30 dagar för att besvara dem. Tidsfristen för exportörerna ska räknas från och med den dag då de får frågeformuläret, vilket ska anses ha skett en vecka efter det att frågeformuläret sändes till exportörerna eller överlämnades till den behörige diplomatiske representanten för exportlandet. Med hänsyn till de tidsfrister som gäller för undersökningen kan en förlängning av trettiodagarsperioden beviljas under förutsättning att parten företer goda skäl härför, i form av särskilda omständigheter.

…”

7 Artikel 16 i nämnda förordning, med rubriken ”Kontrollbesök”, har följande lydelse:

”1. Kommissionen ska, om den finner detta lämpligt, genomföra besök hos importörer, exportörer, handlare, agenter, producenter och branschföreningar och organisationer för att kontrollera bokföringen och de uppgifter som lämnats om dumpning och skada. Vid avsaknad av ett adekvat och i rätt tid inkommet svar kan kommissionen välja att inte genomföra ett kontrollbesök.

2. Kommissionen får vid behov utföra undersökningar i tredjeland under förutsättning att de berörda företagen ger sitt samtycke, att företrädare för det berörda landets regering underrättas och att dessa inte motsätter sig undersökningen. Så snart de berörda företagens samtycke har erhållits ska kommissionen meddela myndigheterna i exportlandet namn på och adress till de företag som ska besökas och de datum som överenskommits.

3. De berörda företagen ska underrättas om vilka slags uppgifter som ska kontrolleras vid kontrollbesöket och om alla ytterligare uppgifter som kan komma att krävas vid sådana besök,

vilket inte utesluter att det mot bakgrund av de uppgifter som framkommer vid kontrollbesöket kan krävas att ytterligare detaljuppgifter lämnas.

…”

8 I artikel 18 i samma förordning, med rubriken ”Bristande samarbete”, föreskrivs följande:

”…

3. Även om de uppgifter som lämnas av en berörd part inte är fullkomliga i varje avseende ska de inte lämnas utan beaktande, under förutsättning att eventuella brister inte är sådana att de gör det orimligt svårt att komma fram till ett rimligt tillförlitligt avgörande, att uppgifterna lämnas på ett korrekt sätt i god tid och är kontrollerbara och att parten har handlat efter bästa förmåga.

…

6. Om någon berörd part inte samarbetar eller endast delvis samarbetar så att relevanta uppgifter därigenom undanhålls, kan resultatet av undersökningen utfalla mindre gynnsamt för parten än om denne hade samarbetat.”

Bakgrund till tvisten

9 I punkterna 2–10 i den överklagade domen sammanfattades bakgrunden till tvisten enligt följande.

”2 [Klagandena] är bolag bildade enligt turkisk rätt. Erdemir och Isdemir är verksamma inom tillverkning och försäljning av varmvalsade platta produkter. Ersem är deras närstående grossist.

3 Den 14 maj 2020 inledde Europeiska kommissionen en antidumpningsundersökning avseende importen till Europeiska unionen av vissa varmvalsade platta produkter av järn, olegerat stål eller annat legerat stål (nedan kallade de berörda produkterna) med ursprung i Turkiet (nedan kallad undersökningen).

4 Undersökningen avsåg perioden mellan den 1 januari och den 31 december 2019 (nedan kallad undersökningsperioden). Kontrollen av de utvecklingstendenser som var relevanta för bedömningen av skada avsåg perioden mellan den 1 januari 2016 och slutet av undersökningsperioden. [Klagandena] ingav skriftliga yttranden under undersökningen.

5 [Klagandena] valdes ut bland de tre turkiska exportörer som ingick i urvalet och inkom med svar på frågeformuläret den 7 juli 2020 och svar på en begäran om kompletterande upplysningar den 26 augusti 2020 (Erdemir), den 10 september 2020 (Isdemir) och den 21 september 2020 (Ersem).

6 En korskontroll på distans genomfördes mellan den 28 september och den 9 oktober 2020.

7 Den 6 januari 2021 antog kommissionen genomförandeförordning (EU) 2021/9 om införande av en provisorisk antidumpningstull på import av vissa varmvalsade platta produkter av järn, olegerat stål eller annat legerat stål med ursprung i Turkiet (EUT L 3, 2021, s. 4), vilken medförde att [klagandena] export av den berörda produkten till unionen ålades en provisorisk antidumpningstull på 5,4 procent.

8 Den 23 april 2021 underrättade kommissionen [klagandena] om de slutgiltiga omständigheter och överväganden som låg till grund för att den avsåg att införa slutgiltiga antidumpningstullar.

9 Den 6 maj 2021 underrättade kommissionen [klagandena] om de kompletterande slutgiltiga undersökningsresultaten, enligt vilka de antidumpningstullar som den avsåg att införa för [klagandena] höjdes till 5 procent. [Klagandena] yttrade sig över nämnda undersökningsresultat den 10 maj 2021.

10 Den 5 juli 2021 antog kommissionen [den omtvistade] förordningen, vilken medförde att det infördes en antidumpningstull på 5 procent på import av den av [klagandena] tillverkade berörda produkten till unionen.”

Förfarandet vid tribunalen och den överklagade domen

10 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 29 september 2021 väckte klagandena talan om ogiltigförklaring av den omtvistade förordningen.

11 Klagandena anförde fyra grunder till stöd för sin talan om ogiltigförklaring. Den första grunden avsåg en överträdelse av artikel 2.5, 2.10 första–tredje och femte meningarna och 2.10 j i grundförordningen. Den andra grunden avsåg åsidosättande av artikel 2.10 j i grundförordningen, artikel 2.4 i WTO:s antidumpningsavtal och principen om god förvaltningssed på grund av att kommissionen nekade att göra någon justering för att säkra vinster och förluster. Genom den tredje grunden gjorde klagandena gällande att artikel 2.5, 2.6 och 2.10 första–tredje meningarna i grundförordningen hade åsidosatts. Slutligen anförde de, inom ramen för den fjärde grunden, att artikel 2.6 i grundförordningen och artikel 2.2.2 i antidumpningsavtalet hade åsidosatts.

12 Genom den överklagade domen fastställde tribunalen att talan inte kunde bifallas på någon av dessa fyra grunder och ogillade därmed talan i dess helhet.

Parternas yrkanden i målet vid domstolen

13 Klagandena har i sitt överklagande yrkat att domstolen ska,

– i första hand,

– upphäva den överklagade domen,

– ogiltigförklara den omtvistade förordningen, och

– förplikta kommissionen att ersätta de rättegångskostnader som uppkommit i såväl målet om överklagande som målet vid tribunalen, samt

– i andra hand,

– återförvisa målet till tribunalen, och

– förordna att frågan om rättegångskostnader i de två instanserna ska anstå.

14 Kommissionen har yrkat att domstolen ska

– ogilla överklagandet, och

– förplikta klagandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Prövning av överklagandet

15 Klagandena har åberopat åtta grunder till stöd för sitt överklagande. Den första grunden avser bristande motivering och åsidosättande av artikel 2.10 j i grundförordningen. Klagandena har gjort gällande att tribunalen gjorde en felaktig tolkning av klagandenas argument i första instans, nämligen att samtliga sifferuppgifter hade lämnats i samma valuta och att kommissionens ytterligare omräkning således inte var nödvändig. Genom den andra grunden har klagandena gjort gällande ett åsidosättande av skyldigheten att beakta WTO-avtalen vid tolkningen av bestämmelserna i grundförordningen. Genom den tredje grunden har klagandena gjort gällande att tribunalen åsidosatte artikel 2.10 j i grundförordningen, när den slog fast att det i artikel 2.5 i grundförordningen inte föreskrivs någon skyldighet att använda en särskild växelkurs. Genom den fjärde grunden har klagandena gjort gällande att tribunalen missuppfattade bevisningen när den slog fast att klagandena hade begärt och godtagit en månatlig omräkning och själva hade gjort en sådan omräkning. Genom den femte grunden har klagandena gjort gällande att tribunalen ålade dem en orimlig bevisbörda genom att kräva att nya uppgifter om tillverkningskostnaderna skulle lämnas i turkiska lira. Den sjätte grunden avser en felaktig tolkning av artikel 2.10 j i grundförordningen. Den sjunde grunden avser bristande motivering i den överklagade domen, eftersom tribunalen inte tog upp samtliga de argument som klagandena anförde i första instans. Genom den åttonde grunden har klagandena slutligen gjort gällande att tribunalen gjorde en felaktig tolkning av domstolens och tribunalens praxis avseende den informationsskyldighet som åligger exporterande tillverkare som är föremål för en antidumpningsundersökning och gav denna skyldighet en räckvidd som riskerar att omintetgöra kommissionens omsorgsplikt och dess skyldighet att iaktta god förvaltningssed.

Den första grunden

Parternas argument

16 Genom den första grunden har klagandena i huvudsak gjort gällande att tribunalen, i punkterna 45, 47–49 och 68 i den överklagade domen, åsidosatte sin motiveringsskyldighet, eftersom den missförstod det argument som klagandena åberopade i första instans, nämligen att en valutaomräkning endast får ske om det är nödvändigt, och tillämpade artikel 2.10 j i grundförordningen felaktigt.

17 Enligt klagandena prövade tribunalen frågan huruvida det i allmänhet var nödvändigt att göra en valutaomräkning, trots att klagandena redan hade omräknat alla transaktioner som inte var uttryckta i US-dollar (USD) till denna valuta, vilken var deras bokföringsvaluta, för att bokföra dem vid tidpunkten för transaktionen. Det var kommissionens senare omräkning som bestreds vid tribunalen, eftersom denna omräkning inte var nödvändig för att kunna göra en rättvis jämförelse. Alla relevanta uppgifter som var nödvändiga för att jämföra priserna (försäljning på hemmamarknaden, exportförsäljning, tillverkningskostnader samt försäljnings- och administrationskostnader och andra allmänna kostnader) hade nämligen redovisats i US-dollar, varför det inte var nödvändigt att göra en omräkning enligt artikel 2.10 j i grundförordningen. Kommissionens andra omräkning var följaktligen överflödig och strider således mot denna bestämmelse.

18 Tribunalen prövade emellertid inte huruvida denna andra valutaomräkning var nödvändig med hänsyn till de kriterier som den hade angett, enligt vilka det ankommer på kommissionen att motivera de omräkningar som gjorts avseende exportförsäljning, inhemsk försäljning och tillverkningskostnader. Denna underlåtenhet utgör en bristande motivering och en felaktig tillämpning av artikel 2.10 j i grundförordningen. Den avser även punkt 68 i den överklagade domen, enligt vilken det var nödvändigt att omvandla produktionskostnaderna till turkiska lira, eftersom det hade ansetts nödvändigt att räkna om exportpriserna och normalvärdet till denna valuta för att säkerställa en rättvis jämförelse i den mening som avses i artikel 2.10 i grundförordningen.

19 Kommissionen har gjort gällande att denna grund saknar fog och är verkningslös.

Domstolens bedömning

20 Det följer av fast rättspraxis att det av motiveringen till en dom klart och tydligt ska framgå hur tribunalen har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för avgörandet och så att domstolen ges möjlighet att utföra sin prövning (dom av den 13 januari 2022, Tyskland – Ville de Paris m.fl./kommissionen, C-177/19 P–C-179/19 P, EU:C:2022:10, punkt 37 och där angiven rättspraxis, och dom av den 14 november 2024, LE/kommissionen, C-781/22 P, EU:C:2024:960, punkt 73).

21 Enligt artikel 2.10 j i grundförordningen får en justering göras i form av en valutaomräkning för att säkerställa en rättvis jämförelse mellan exportpriset och normalvärdet.

22 I förevarande fall prövade tribunalen, i motsats till vad klagandena har påstått, frågan huruvida den senare valutaomräkningen – som motsvarar den andra omräkning som klagandena har hänvisat till – var nödvändig. Innan tribunalen, i punkt 49 i den överklagade domen, bedömde

huruvida denna omräkning var lagenlig, konstaterade den tydligt att klagandena hade lagt fram uppgifter från sin bokföring omräknade till US-dollar. I punkt 44 i den överklagade domen konstaterade tribunalen således att det var ostridigt mellan parterna att US-dollar var klagandenas huvudsakliga bokföringsvaluta. I punkt 45 i den överklagade domen påpekade tribunalen att ”[p]å grundval av [klagandenas] redovisningsrapporter har kommissionen till turkiska lira omräknat dels uppgifter som lämnats i US-dollar, det vill säga inhemsk försäljning, exportförsäljning, justeringar av försäljning och produktionskostnader, via euro, dels exportförsäljning som klagandena fakturerat i euro”. Tribunalen erinrade därefter, i punkt 46 i den överklagade domen, om att kommissionen hade motiverat ”dessa omräkningar” i skäl 127 i den omtvistade förordningen. För det första påpekade kommissionen i detta skäl att den hade konstaterat att klagandena hade genomfört transaktioner i US-dollar, euro och turkisk lira och att det således var nödvändigt att omräkna valutorna för att uttrycka värdena i en valuta som möjliggjorde en jämförelse. För det andra angav kommissionen att den inte bestritt det faktum att klagandena omräknat alla värden till US-dollar själva, eftersom US-dollar var klagandenas bokföringsvaluta. Kommissionen ansåg dock att det var lämpligt att använda valutan i det berörda landet, det vill säga turkiska lira, för att jämföra normalvärdet och exportpriset.

23 I punkt 47 i den överklagade domen slog tribunalen fast att en valutaomräkning var nödvändig för att kunna göra en sådan rättvis jämförelse, eftersom klagandenas exportförsäljning till unionen, såsom de hade medgett, hade skett i euro och i US-dollar, medan samtliga fakturor avseende inhemsk försäljning, förutom en faktura från Ersem, var uttryckta i turkiska lira, varvid US-dollarn endast angavs som en kompletterande valuta. När fakturan väl hade betalats angavs betalningen dessutom i någon av dessa valutor.

24 Tribunalen åsidosatte således inte artikel 2.10 j i grundförordningen. Denna bestämmelse innebär nämligen inte att kommissionen var skyldig att använda sig av den valuta som klagandena hade uppgett att de använde för sina bokföringstransaktioner. Såsom tribunalen med rätta slog fast i punkt 48 i den överklagade domen innebär artikel 2.10 j i grundförordningen inte att kommissionen, när en sådan omräkning visar sig vara nödvändig, är skyldig att räkna om valutan för exportförsäljningen till den valuta som den exporterande tillverkaren har begärt. Den omständigheten att klagandena själva hade gjort en valutaomräkning för bokföringsändamål räcker således inte för att visa att kommissionen åsidosatte denna bestämmelse när den, med stöd av nämnda bestämmelse, gjorde en omräkning till en annan valuta än den som klagandena hade valt.

25 Det framgår av dessa överväganden att tribunalen, i motsats till vad klagandena har påstått, konkret – och inte i allmänhet – prövade huruvida kommissionens andra omräkning, det vill säga omräkningen till turkiska lira, var nödvändig i förevarande fall. Tribunalen prövade även konkret huruvida den bevisning som kommissionen hade lagt fram uppfyllde de kriterier som den angett, bland annat i punkterna 40, 42 och 43 i den överklagade domen.

26 Därmed iakttog tribunalen sin motiveringsskyldighet och åsidosatte inte artikel 2.10 j i grundförordningen.

27 Överklagandet kan således inte vinna bifall såvitt avser den första grunden.

Den andra grunden

Parternas argument

28 Den andra grunden riktar sig mot punkterna 63, 66, 67 och 70 i den överklagade domen. Denna grund avser ett åsidosättande av skyldigheten att beakta WTO-avtalen vid tolkningen av bestämmelserna i grundförordningen.

29 Enligt klagandena framgår det bland annat av punkt 31 i domen av den 20 januari 2022, kommissionen/Hubei Xinyegang Special Tube (C-891/19 P, EU:C:2022:38), att företrädet för internationella avtal som ingåtts av unionen kräver att unionens sekundärrätt i möjligaste mån tolkas i överensstämmelse med dessa avtal. I punkt 63 i den överklagade domen fann tribunalen emellertid att artikel 2.2.1.1 i antidumpningsavtalet ”inte [påverkade] tolkningen av artikel 2.5 första stycket i grundförordningen”.

30 Genom att på detta omotiverade sätt underlåta att beakta artikel 2.2.1.1 i antidumpningsavtalet, såsom bestämmelsen tolkats av WTO:s paneler och överprövningsorgan, vid tolkningen av artikel 2.5 första stycket i grundförordningen, bortsåg tribunalen från gränserna för de undersökande myndigheternas befogenhet att underlåta att hänvisa till en exporterande tillverkares bokföring. Kommissionen borde således i förevarande fall ha motiverat förekomsten av ett ”tvingande skäl” för att inte hänvisa till klagandenas bokföringshandlingar, vilket den inte gjorde.

31 Användningen av uttrycket ”på grundval av bokföringen” i artikel 2.5 i grundförordningen innebär inte heller att bokföringshandlingarna fritt kan justeras eller behandlas av den undersökande myndigheten. Det framgår visserligen av artikel 2.5 tredje stycket andra meningen i denna förordning att det är tillåtet för denna myndighet att göra vissa justeringar av kostnaderna för att erhålla en mer exakt beräkning och för att säkerställa ett verkligt samband mellan de kostnader som återspeglas i bokföringen och kostnaderna för tillverkning och försäljning av den specifika produkten i fråga. Enligt klagandena uppkom emellertid inte denna fråga vid tribunalen, eftersom kommissionen hade godtagit den kostnadsfördelning som klagandena hade tillämpat.

32 Tribunalen beaktade följaktligen inte rättspraxis från WTO:s paneler och överprövningsorgan när den, i punkt 66 i den överklagade domen, slog fast att ”kommissionen inte är skyldig att, utan att göra någon kontroll, förlita sig på de bokföringshandlingar som den berörda parten har ingett under undersökningen och … är inte skyldig att använda dem som sådana”.

33 Kommissionen har gjort gällande att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser denna grund, eftersom den bygger på en felaktig tolkning av punkt 63 i den överklagade domen. Denna grund är dessutom verkningslös i den del den riktar sig mot punkterna 67 och 70 i den överklagade domen. Den saknar under alla omständigheter fog.

Domstolens bedömning

34 Domstolen konstaterar att den andra grunden bygger på en felaktig tolkning av punkt 63 i den överklagade domen, i vilken tribunalen slog fast att ”artikel 2.2.1.1 i antidumpningsavtalet, som klagandena har åberopat, innehåller en nästan identisk formulering och således inte påverkar tolkningen av artikel 2.5 första stycket i grundförordningen”.

35 I motsats till vad klagandena har hävdat framgår det nämligen av detta övervägande att tribunalen inte nekade att beakta artikel 2.2.1.1 i antidumpningsavtalet eller relevanta beslut av WTO:s paneler eller överprövningsorgan, utan att den tvärtom, med hänsyn till ordalydelsen i denna bestämmelse, påpekade att den var ”nästan identisk” med artikel 2.5 i grundförordningen. Tribunalen påstod därigenom inte att artikel 2.2.1.1 i detta avtal i sig saknade relevans, utan att ordalydelsen i denna bestämmelse inte gav någon ytterligare vägledning för tolkningen av artikel 2.5 i grundförordningen, med hänsyn till att dessa båda bestämmelser är nästan identiskt utformade.

36 Det kan inte heller anses att tribunalen underlät att beakta de relevanta WTO-avgörandena om tolkningen av artikel 2.2.1.1 i antidumpningsavtalet, vilka åberopades i ansökan i första instans. Det framgår nämligen av den överklagade domen att tribunalen – utan att ifrågasätta det beslut av WTO:s panel som avses i punkt 69 i den domen, enligt vilket det endast är om kommissionen kan motivera att det föreligger ett ”tvingande skäl” som den kan vägra att beakta den berörda producentens bokföring – i punkt 70 i nämnda dom, med hänvisning till vad tribunalen redan hade angett i punkt 67 i domen, konstaterade att kommissionen inte hade bortsett från klagandenas bokföring. Kommissionen hade således desto mindre skyldighet att motivera förekomsten av ett sådant ”tvingande skäl”.

37 Det framgår följaktligen inte av den överklagade domen att tribunalen tolkade artikel 2.5 i grundförordningen så, att kommissionen hade rätt att avvika från den exporterande tillverkarens bokföringshandlingar utan att behöva visa att det förelåg ett ”tvingande skäl” eller att kommissionen inte hade beaktat dessa handlingar i förevarande fall.

38 Den andra grunden, som således bygger på en felaktig tolkning av den överklagade domen, kan därmed inte leda till bifall för överklagandet.

Den tredje grunden

Parternas argument

39 Genom den tredje grunden har klagandena gjort gällande att tribunalen åsidosatte artikel 2.10 j i grundförordningen när den, i punkt 72 i den överklagade domen, slog fast att det i artikel 2.5 i grundförordningen inte föreskrivs någon skyldighet att använda en särskild växelkurs.

40 Klagandena har i huvudsak gjort gällande att tribunalen, vid tolkningen av artikel 2.5 i grundförordningen, felaktigt slog fast att det inte fanns någon skyldighet att tillämpa en viss växelkurs för att räkna om produktionskostnaderna, trots att det enligt artikel 2.10 j första meningen i denna förordning krävs att den växelkurs som gällde vid tidpunkten för transaktionen används och trots att tribunalen redan hade slagit fast att denna bestämmelse var tillämplig på omräkningen av produktionskostnaderna.

41 Kommissionen har gjort gällande att den tredje grunden inte kan tas upp till sakprövning, dels på grund av att klagandena inte tillräckligt tydligt har redogjort för det argument de anför på grundval av artikel 2.10 j i grundförordningen, dels på grund av att de – genom att för första gången vid domstolen åberopa sistnämnda bestämmelse till stöd för sitt argument, vilket framförts vid tribunalen, enligt vilket användningen av månatliga växelkurser strider mot artikel 2.5 i grundförordningen – har åberopat en ny grund och ändrat saken i målet vid tribunalen.

42 Kommissionen har dessutom hävdat att denna grund är verkningslös med hänsyn till tribunalens slutsats i punkt 67 i den överklagade domen, vilken klagandena inte har bestritt. Överklagandet kan under alla omständigheter inte vinna bifall såvitt avser denna grund, då den saknar fog.

Domstolens bedömning

43 Av artikel 256.1 andra stycket FEUF, artikel 58 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol samt artiklarna 168.1 d och 169.2 i domstolens rättegångsregler framgår att det i ett överklagande klart ska anges vilka punkter i det överklagade avgörandet som ifrågasätts och de rättsliga grunder som särskilt åberopas till stöd för yrkandet om att det ska upphävas, vid äventyr av att överklagandet avvisas helt eller i den del det avser den aktuella grunden (dom av den 18 december 2025, Hamoudi/Frontex, C-136/24 P, EU:C:2025:977, punkt 54 och där angiven rättspraxis).

44 Enligt fast rättspraxis är domstolen i ett mål om överklagande dessutom endast behörig att pröva den rättsliga bedömningen av de grunder och argument som har åberopats i den lägre instansen. En part får inte vid domstolen åberopa en ny grund som denne inte har åberopat vid tribunalen, eftersom detta skulle innebära att vederbörande vid domstolen, vilken har en begränsad behörighet i mål om överklagande, kunde anhängiggöra en mer omfattande tvist än den som tribunalen har prövat. En klagande har emellertid rätt att överklaga genom att vid domstolen åberopa grunder och argument som följer av den överklagade domen och som syftar till att bestrida att domen är välgrundad i rättsligt hänseende (dom av den 6 oktober 2021, Sigma Alimentos Exterior/kommissionen, C-50/19 P, EU:C:2021:792, punkterna 38 och 39 samt där angiven rättspraxis).

45 Vad gäller frågan huruvida den tredje grunden kan tas upp till prövning konstaterar domstolen att grunden på ett otvetydigt sätt klargör det påtalade felet och således inte är otydlig, i motsats till vad kommissionen har gjort gällande. Klagandena har nämligen angett vilken punkt i den överklagade domen som ifrågasätts, det vill säga punkt 72 däri, och att de anser att tribunalen felaktigt ansåg att artikel 2.5 i grundförordningen inte föreskriver någon skyldighet att använda en särskild växelkurs, trots att den i punkt 40 i den överklagade domen slog fast att artikel 2.10 j i denna förordning är tillämplig på omräkningen av produktionskostnaderna, vilket medför en skyldighet att använda den växelkurs som gällde på försäljningsdagen.

46 Vidare gjorde klagandena i sin ansökan vid tribunalen gällande att användningen av månatliga växelkurser i stället för dagskurser i enlighet med artikel 2.10 j i grundförordningen, vilka klagandena använde sig av i sin bokföring, innebar ett åsidosättande av artikel 2.5 i denna förordning. I och med att klagandena genom den tredje grunden har gjort gällande att tribunalen underkände detta argument, som de hade anfört vid tribunalen, kan denna grund följaktligen inte anses medföra en ändring av saken i målet vid tribunalen.

47 Av dessa överväganden följer att den tredje grunden kan tas upp till prövning.

48 Dessutom är punkt 67 i den överklagade domen, i motsats till vad kommissionen har påstått, inte tillräcklig för att motivera tribunalens beslut att kommissionen kunde använda en månatlig växelkurs för de omräkningar som denna institution genomförde inom ramen för kontrollen av klagandenas produktionskostnader.

49 Vad gäller frågan huruvida det finns fog för den tredje grunden ska det erinras om att normalvärdet för den likadana produkten, enligt artikel 2.3 i grundförordningen, i särskilda situationer kan beräknas på grundval av produktionskostnaden i ursprungslandet jämte ett skäligt belopp för att täcka försäljnings- och administrationskostnader och andra allmänna kostnader samt skälig vinst.

50 I artikel 2.5 i grundförordningen preciseras dessutom att kostnaderna normalt ska beräknas på grundval av bokföringen för den part som är föremål för undersökningen, under förutsättning att bokföringen överensstämmer med det berörda landets allmänt erkända bokföringsprinciper och att det visas att den på ett rimligt sätt återspeglar kostnaderna i samband med produktion och försäljning av den undersökta produkten. Om så inte är fallet ska dessa kostnader justeras eller fastställas på grundval av kostnaderna för andra tillverkare eller exportörer i samma land eller, om sådana uppgifter inte finns tillgängliga eller inte kan användas, på någon annan skälig grund.

51 Sistnämnda bestämmelse innehåller emellertid inte någon hänvisning till en omräkning av dessa kostnader som ska beaktas, uttryckta i en viss valuta, och än mindre till vilken typ av växelkurs som ska användas vid denna omräkning.

52 Tribunalen gjorde sig således inte skyldig till felaktig rättstillämpning när den fann att det i artikel 2.5 i grundförordningen inte föreskrivs någon skyldighet att använda en viss typ av växelkurs.

53 Denna bedömning påverkas inte av att det i artikel 2.10 j i grundförordningen föreskrivs att det ska göras en rättvis jämförelse mellan exportpriset och normalvärdet och att en sådan jämförelse kan kräva att det görs en valutaomräkning som i princip ska grundas på den växelkurs som gällde på försäljningsdagen, utom i de fall när en försäljning av utländsk valuta på terminsmarknaderna är direkt knuten till exportförsäljningen, då kursen vid terminsförsäljningen i stället ska tillämpas.

54 Det framgår nämligen klart av lydelsen av denna sistnämnda bestämmelse att uttrycket ”den växelkurs som gällde på försäljningsdagen” avser försäljningspriset och inte de kostnader som ska beaktas vid beräkningen av normalvärdet.

55 Denna tolkning är förenlig med tolkningen i artikel 2.4.1 i antidumpningsavtalet – vilken motsvarar artikel 2.10 j i grundförordningen – vilken framgår av WTO:s panelrapport av den 22 december 2000, i ärendet United States – Anti-dumping measures on stainless steel plate in coils and stainless steel sheet and strip from Korea (United States – Stainless steel) (WT/DS179/R), som klagandena har åberopat, och som bland annat rörde frågan huruvida det vid den rättvisa jämförelsen hade gjorts valutaomräkningar i strid med nämnda artikel 2.4.1.

56 Det ska i detta hänseende påpekas att denna tolkning av artikel 2.4.1 i antidumpningsavtalet, som återfinns i punkterna 6.9–6.41 i nämnda rapport, endast avser den regel som anges i den första delen av den första meningen i artikel 2.4.1 i antidumpningsavtalet, enligt vilken omräkning av valutor endast ska ske när det krävs för en rättvis jämförelse. I nämnda rapport behandlas däremot inte på något sätt tillämpningen på produktionskostnaderna av de övriga bestämmelser som anges i denna första mening, vilka avser fastställandet av den växelkurs som ska tillämpas vid en valutaomräkning för att kunna göra en rättvis jämförelse.

57 Av detta följer att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den tredje grunden.

Den fjärde grunden

Parternas argument

58 Genom den fjärde grunden har klagandena gjort gällande att tribunalen saknade fog för att, i punkt 73 i den överklagade domen, konstatera, för det första, att klagandena hade begärt och godtagit kommissionens användning av en månatlig växelkurs för såväl försäljningen som kostnaderna och, för det andra, att klagandena själva hade tillhandahållit kommissionen en förteckning över försäljningen på hemmamarknaden i US-dollar och omräknade till turkiska lira med användning av månatliga växelkurser. Genom att dra denna slutsats missuppfattade tribunalen den bevisning som lagts fram för dess bedömning.

59 Klagandena har i detta hänseende i huvudsak gjort gällande att de, efter det att de under det preliminära skedet hade bestritt kommissionens valutaomräkning, begärde att växelkurstyperna skulle användas på ett konsekvent sätt för att räkna om produktions- och försäljningskostnader. Det är riktigt att klagandena – efter det att kommissionen, i samband med det slutliga utlämnandet av uppgifter, hade ändrat de växelkurser som använts – godtog den konsekventa användningen av samma typ av växelkurs, det vill säga en månatlig växelkurs, dock endast i den mån detta undanröjde de allvarligaste snedvridande effekterna av den tidigare metoden vad gäller beräkningen av dumpningsmarginalen och samtidigt som de påpekade att de kostnader uttryckta i turkiska lira som kommissionen använde sig av inte återspeglade Erdemirs och Isdemirs produktionskostnader enligt deras bokföring.

60 Enligt klagandena framgår det av de yttranden som de lämnade efter det slutliga utlämnandet av uppgifter att de inte hade begärt att en månatlig växelkurs skulle användas, utan att de endast hade ”godtagit” användningen av en sådan typ av växelkurs, eftersom detta var konsekvent med den tidigare metod som kommissionen hade använt, och att de därefter vidhållit sitt argument att användningen av en månatlig växelkurs i stället för en daglig växelkurs stred mot artikel 2.5 i grundförordningen. Tribunalen missuppfattade således bevisningen i målet.

61 På samma sätt utgör även konstaterandet, i punkt 73 i den överklagade domen, enligt vilket klagandena hade tillhandahållit en förteckning över uppgifter om försäljningen på hemmamarknaden omräknade med hjälp av en månatlig växelkurs och insinuationen att klagandena således hade ”samtyckt” till att använda en månatlig växelkurs, en missuppfattning av bevisningen. Denna förteckning lämnades nämligen endast på kommissionens uttryckliga begäran i samband med korskontrollen på distans, för att undvika att kommissionen beslutade att fastställa sina slutsatser på grundval av tillgängliga uppgifter med tillämpning av artikel 18 i grundförordningen, med motiveringen att de begärda uppgifterna inte hade lämnats.

62 Kommissionen anser att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den fjärde grunden, eftersom den är verkningslös och under alla omständigheter saknar fog.

Domstolens bedömning

63 Enligt fast rättspraxis föreligger en missuppfattning av bevisningen bland annat när tribunalen uppenbart har överskridit gränserna för en rimlig bedömning av bevisningen. Det ska utifrån handlingarna i målet vara uppenbart att tribunalen missuppfattat bevisningen eller de faktiska omständigheterna, utan att domstolen ska behöva göra en ny bedömning därav. I detta avseende

räcker det inte att visa att en handling skulle kunna tolkas på ett annat sätt än vad tribunalen har gjort (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 februari 2023, kommissionen/Italien och Spanien, C-635/20 P, EU:C:2023:98, punkt 127 och där angiven rättspraxis).

64 I förevarande fall konstaterade tribunalen, i punkt 73 i den överklagade domen, att ”[klagandena] under undersökningen uttryckligen begärde att kommissionen skulle tillämpa samma metod för växelkurserna för försäljningen och kostnaderna genom att tillämpa en månatlig växelkurs. Under det administrativa förfarandet godtog [klagandena] därefter kommissionens tillvägagångssätt att anpassa växelkurserna med hjälp av en månatlig växelkurs. I förteckningen ’transaktion för transaktion’ av försäljningen på hemmamarknaden som [klagandena] ingav till kommissionen hade [klagandena] dessutom själva inkluderat en genomsnittlig månatlig växelkurs för att omräkna [US-dollar till turkiska lira].”

65 Det kan konstateras att klagandena inte har visat att det på ett uppenbart sätt framgick av handlingarna i målet att de hade krävt att en daglig växelkurs skulle användas i stället för en månatlig växelkurs.

66 Även om det framgår av deras synpunkter på det slutliga utlämnandet av uppgifter att klagandena ansåg att de produktionskostnader som kommissionen beaktade inte återspeglade Erdemirs och Isdemirs produktionskostnader enligt deras bokföring, framgår det inte uttryckligen av dessa synpunkter att orsaken till denna påstådda avvikelse berodde på att omräkningen inte skett på daglig basis.

67 I den sista meningen i punkt 73 i den överklagade domen konstaterade tribunalen dessutom att klagandena hade tillhandahållit en förteckning med uppgifter om försäljningen på hemmamarknaden omräknade på grundval av en månatlig växelkurs, vilket klagandena inte har bestritt i sitt överklagande.

68 Det kan således inte anses att tribunalen, i punkt 73 i den överklagade domen, överskred gränserna för en rimlig bedömning av dessa synpunkter eller missuppfattade den bevisning som lagts fram för den.

69 Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den fjärde grunden.

Den femte grunden

Parternas argument

70 Genom den femte grunden har klagandena ifrågasatt punkt 74 i den överklagade domen och gjort gällande att tribunalen ålade dem en orimlig bevisbörda genom att kräva nya uppgifter om produktionskostnaderna i turkiska lira.

71 Klagandena har hänvisat till domen av den 21 februari 2024, Sinopec Chongqing SVW Chemical m.fl./kommissionen (T-762/20, EU:T:2024:113, punkt 129), enligt vilken det ankommer på unionsinstitutionerna, enligt principen om god förvaltningssed, bland annat att informera en part som begär en justering om vilka uppgifter som krävs för detta ändamål och att inte ställa orimliga beviskrav på denna part. Med stöd av denna dom har klagandena hävdat att det, med hänsyn till att de endast gavs en frist på tio dagar för att yttra sig i samband med det slutliga utlämnandet av uppgifter, var nästan omöjligt för dem att tillhandahålla en ny

produktionskostnad som omräknats till turkiska lira på grundval av en daglig växelkurs. Under alla omständigheter angav tribunalen, i punkt 114 i den överklagade domen, att en ny förteckning som lämnats efter det att kontrollen (eller korskontrollen på distans) hade avslutats inte hade kunnat beaktas, vilket innebär att intresset av att tillhandahålla en sådan förteckning inte klart framgår.

72 Kommissionen anser att den femte grunden inte kan tas upp till prövning, eftersom klagandena i huvudsak har ifrågasatt tribunalens bedömning av de faktiska omständigheterna. Tribunalen ansåg nämligen, inom ramen för sin befogenhet att göra en självständig bedömning, att klagandena hade haft tillräckligt med tid för att lämna ut sina egna omräkningar till turkiska lira av uppgifterna om försäljningen och produktionskostnaderna, och att därvid tillämpa sin egen typ av växelkurs. Klagandena har inte påstått att de faktiska omständigheterna har missuppfattats i detta hänseende. Argumentet om att principen om god förvaltningssed åsidosattes genom att klagandena ålades en orimlig bevisbörda åberopades dessutom inte vid tribunalen och saknar således relevans. I motsats till vad klagandena har hävdat hade de under alla omständigheter mer än tio dagar på sig att tillhandahålla de uppgifter som avses ovan, vilket de inte har bestritt. Denna grund bör därför inte godtas.

Domstolens bedömning

73 Det ska erinras om att domstolen enligt fast rättspraxis varken är behörig att fastställa de faktiska omständigheterna eller, i princip, att bedöma den bevisning som tribunalen har godtagit till stöd för dessa omständigheter. Om bevisupptagningen har skett på ett riktigt sätt och de allmänna rättsprinciper och processuella regler som är tillämpliga i fråga om bevisbördan och bevisningen har iakttagits, är det tribunalen ensam som ska bedöma vilket värde som uppgifterna i målet ska tillmätas. Med förbehåll för det fall att bevisningen har missuppfattats utgör denna bedömning således inte en rättsfråga som ska prövas av domstolen. Ett påstående om att tillämpliga bevisregler inte har iakttagits utgör däremot en rättsfråga som kan prövas i ett mål om överklagande (dom av den 26 januari 2017, Maxcom/City Cycle Industries, C-248/15 P, C-254/15 P och C-260/15 P, EU:C:2017:62, punkterna 52 och 53).

74 I punkt 74 i den överklagade domen fann tribunalen att ”[klagandena] hade haft möjlighet att efter skriftväxlingen med kommissionen, och särskilt det föregående meddelandet i vilket kommissionen angav sin avsikt att omräkna de uppgifter klagandena hade lämnat om försäljningen och produktionskostnaderna till turkiska lira, … inge sina egna omräkningar till turkiska lira av nämnda siffror, i förekommande fall enligt en daglig växelkurs, vilket de inte gjorde”.

75 I motsats till vad klagandena har gjort gällande ålade tribunalen inte därigenom klagandena någon bevisbörda, när den slog fast att det ankom på dem att förse kommissionen med sina egna omräkningar till turkiska lira av sifferuppgifterna avseende försäljningen och produktionskostnaderna. Den konstaterade endast, på grundval av en självständig bedömning av de faktiska omständigheterna, som klagandena inte har påstått utgjorde en missuppfattning, att klagandena, med hänsyn till den tidpunkt då de hade informerats om kommissionens avsikt att själv omräkna dessa uppgifter till turkiska lira, hade haft möjlighet och tillräckligt med tid för att lämna ut sina egna sifferuppgifter i detta hänseende, vilket de dock underlät att göra. Tribunalen begränsade sig således till att konstatera att klagandena hade underlåtit att skicka sina egna omräkningar av de ovannämnda uppgifterna till kommissionen, såsom en omständighet som stödde de skäl som anfördes i punkt 73 i den överklagade domen och som motiverade slutsatsen i punkt 75 i samma dom att kommissionen kunde använda den genomsnittliga månadskursen för nämnda omräkningar utan att därigenom åsidosätta artikel 2.5 i grundförordningen.

76 Eftersom den femte grunden bygger på en felaktig tolkning av den överklagade domen, kan överklagandet inte vinna bifall såvitt avser den grunden.

Den sjätte grunden

Parternas argument

77 Genom den sjätte grunden, som riktar sig mot punkterna 85–87 och 91–94 i den överklagade domen, har klagandena gjort gällande att tribunalen åsidosatte artikel 2.10 j i grundförordningen genom att snarare beakta de valutor som omfattades av säkringsavtalet än den dag som fastställts för växelkursen i detta avtal.

78 Enligt klagandena är dagen för växelkursen det centrala i denna bestämmelse, oberoende av de valutor vars växelkurs fastställs i säkringsavtalet. Detta framgår av hänvisningen till ”försäljningsdagen” i var och en av meningarna i nämnda bestämmelse. En sådan hänvisning till detta datum i stället för till de valutor som omfattas av säkringsavtalet är dessutom logisk ur ekonomisk synvinkel, med hänsyn till att växelkurserna mellan de olika valutorna är sammanlänkade.

79 Klagandena anser att om man godtog tolkningen att säkringsåtgärder endast kan beaktas när transaktionen avser den på fakturan angivna valutan och den omräknade valuta som kommissionen tillämpat, skulle det vara alltför lätt för kommissionen att kringgå den skyldighet som anges i den första meningen i artikel 2.10 j i grundförordningen. Kommissionen skulle nämligen kunna omräkna transaktionerna till euro eller till andra valutor för att inte behöva ta hänsyn till någon säkringstransaktion mellan euro och turkiska lira. Tolkningen av denna bestämmelse borde emellertid inte göra det möjligt för kommissionen att frånta den dess ändamålsenliga verkan.

80 Kommissionen anser att den sjätte grunden är verkningslös och därför inte kan godtas, eftersom klagandena inte har bestritt punkt 82 i den överklagade domen. Under alla omständigheter saknar den sjätte grunden fog.

Domstolens bedömning

81 För det första har kommissionen felaktigt hävdat att den sjätte grunden är verkningslös, eftersom klagandena inte har bestritt punkt 82 i den överklagade domen. I denna punkt redogörs nämligen endast för innehållet i skäl 98 i den omtvistade förordningen, utan att tribunalen gör någon bedömning av huruvida det är välgrundat, vilket innebär att den omständigheten att nämnda punkt inte har bestritts inte räcker för att denna grund ska vara verkningslös.

82 För det andra, vad gäller frågan huruvida denna grund är välgrundad, ska det påpekas att tribunalen, i punkterna 85–87 och 91–94 i den överklagade domen, godtog kommissionens tillvägagångssätt i den omtvistade förordningen, enligt vilket de säkringsavtal som klagandena ingått inte var relevanta för de valutaomräkningar kommissionen genomförde för att säkerställa en rättvis jämförelse mellan exportpriset och normalvärdet enligt artikel 2.10 i grundförordningen.

83 Tribunalen påpekade närmare bestämt, i punkt 85 i den överklagade domen, att det inte fanns någon säkring för de transaktioner som fakturerades i US-dollar, utan endast för de transaktioner som fakturerades i euro, och att kommissionen hade varit tvungen att omräkna klagandenas exportförsäljning i euro till turkiska lira för att säkerställa en rättvis jämförelse mellan denna och den inhemska försäljningen. Denna åtgärd hade vidtagits av kommissionen direkt, utan någon mellanliggande omräkning till US-dollar, i motsats till vad klagandena hade hävdat. Tribunalen påpekade dessutom att det visserligen i de aktuella säkringsavtalen föreskrevs en säkring i US-dollar genom en överenskommelse om en omräkningskurs mellan euro och US-dollar, men fann att denna omräkning var fristående från kommissionens omräkning, det vill säga från euro till turkiska lira. Tribunalen underkände därför klagandenas argument att kommissionen var skyldig att använda den omräkningskurs som föreskrevs i säkringsavtalen.

84 Klagandena anser att denna bedömning grundar sig på en felaktig tolkning av artikel 2.10 j i grundförordningen, eftersom denna tolkning snarare avser de valutor som omfattas av säkringsavtalet än den dag som fastställts för växelkursen i detta avtal, vilket emellertid är det som avses i denna bestämmelse, och strider mot bestämmelsens ändamålsenliga verkan.

85 Domstolen erinrar inledningsvis om att det enligt artikel 2.10 j i grundförordningen ska göras en rättvis jämförelse mellan exportpriset och normalvärdet. Denna jämförelse ska göras i samma handelsled och avse försäljningar som ligger så nära varandra i tiden som möjligt och med hänsyn tagen till andra olikheter som påverkar prisernas jämförbarhet. Om normalvärdet och det fastställda exportpriset inte är direkt jämförbara ska i varje särskilt fall hänsyn i form av justeringar tas till olikheter i de faktorer som påstås och konstateras påverka priserna och därmed prisernas jämförbarhet.

86 Bland de faktorer för vilka justeringar får göras återfinns i artikel 2.10 j omräkning av valutor. I denna bestämmelse föreskrivs att när prisjämförelser kräver en sådan omräkning ska denna omräkning grundas på den växelkurs som gällde på försäljningsdagen, utom i de fall när en försäljning av utländsk valuta på terminsmarknaderna är direkt knuten till exportförsäljningen, då kursen vid terminsförsäljningen i stället ska tillämpas. I nämnda bestämmelse preciseras vidare att det normalt är fakturadatumet som ska anses som försäljningsdag, men att även dagen för köpekontrakt, köporder eller orderbekräftelse kan användas om de väsentliga försäljningsvillkoren bättre framgår av dessa. Fluktuationer i växelkurserna ska inte beaktas och exportörerna ska ges en frist på 60 dagar så att endast varaktiga förändringar av valutakurserna under undersökningsperioden återspeglas.

87 När det krävs en valutaomräkning för att göra en rättvis jämförelse mellan exportpriset och normalvärdet preciseras i artikel 2.10 j i grundförordningen således hur den växelkurs som är tillämplig på denna omräkning ska fastställas. Denna växelkurs ska motsvara den som gäller på försäljningsdagen, såvida inte denna växelkurs har överenskommits vid en terminsförsäljning som är direkt knuten till den exportförsäljning som ska beaktas vid jämförelsen med normalvärdet. Det framgår nämligen av lydelsen av denna bestämmelse att det, när en försäljning av utländsk valuta på terminsmarknaderna är direkt knuten till exportförsäljningen, är kursen vid terminsförsäljningen som ska tillämpas i stället. I nämnda bestämmelse preciseras dessutom hur försäljningsdagen ska fastställas när den ska beaktas och det anges att växelkursfluktuationer inte ska beaktas.

88 Det ska vidare påpekas att artikel 2.10 j i grundförordningen inte innehåller någon vägledning om till vilken valuta omräkningen ska ske när denna omräkning krävs för att göra en rättvis jämförelse mellan exportpriset och normalvärdet. Av detta följer att kommissionen, när en valutaomräkning

krävs för att kunna göra en sådan jämförelse, har ett utrymme för skönsmässig bedömning för att fastställa till vilken valuta dessa priser ska omräknas. Domstolsprövningen av detta utrymme för bedömning ska endast avse en kontroll av att handläggningsreglerna har följts, att de faktiska omständigheter som lagts till grund för det omtvistade valutavalet är materiellt riktiga, att bedömningen av dessa omständigheter inte är uppenbart oriktig och att det inte förekommit maktmissbruk (se, för ett liknande resonemang, dom av den 28 november 2024, Hengshi Egypt Fiberglass Fabrics och Jushi Egypt for Fiberglass Industry/kommissionen, C-269/23 P och C-272/23 P, EU:C:2024:984, punkt 125 och där angiven rättspraxis).

89 Slutligen, såsom tribunalen med rätta påpekade i punkt 84 i den överklagade domen, gör ett säkringsavtal det möjligt att, till tidpunkten för avtalets ingående, låsa den växelkurs som ska tillämpas på en valutatransaktion som kommer att äga rum vid en framtida tidpunkt och på så sätt minska den ekonomiska risk som en avtalspart utsätts för på grund av ogynnsamma växelkursfluktuationer.

90 Genom ett säkringsavtal fastställs således en växelkurs för terminsförsäljningen, i den mening som avses i artikel 2.10 j i grundförordningen.

91 Eftersom denna bestämmelse, såsom framgår av punkterna 87 och 88 ovan, preciserar på vilket sätt den växelkurs som är tillämplig på en valutaomräkning ska fastställas för att jämföra exportpriset och normalvärdet, men inte innehåller någon vägledning om valet av den valuta till vilken denna omräkning ska göras, är kommissionen emellertid inte skyldig att, med tillämpning av nämnda bestämmelse, beakta de valutor som används i detta säkringsavtal för att göra denna jämförelse, och följaktligen inte heller att tillämpa den växelkurs som fastställts i nämnda avtal enbart av det skälet att den är direkt knuten till den berörda exportförsäljningen.

92 För att kommissionen ska vara skyldig att beakta den växelkurs som fastställts i ett säkringsavtal krävs det inte bara att detta avtal är direkt knutet till den berörda exportförsäljningen, utan även att den valuta som anges i nämnda avtal även är den valuta till vilken kommissionen anser att priserna ska omräknas för att möjliggöra en rättvis jämförelse mellan exportpriset och normalvärdet. Den omständigheten att ett säkringsavtal är direkt knutet till den berörda exportförsäljningen ger emellertid inte någon vägledning i frågan huruvida den valuta vars växelkurs har fastställts i avtalet är den valuta till vilken exportpriserna och normalvärdet ska omräknas för att säkerställa en rättvis jämförelse av dem, i enlighet med artikel 2.10 första meningen i grundförordningen.

93 I motsats till vad klagandena har gjort gällande följer det således inte av den omständigheten att det centrala i artikel 2.10 j i grundförordningen är datumet för växelkursen, oberoende av de valutor vars växelkurs har fastställts i avtalet, att kommissionen, när en exporterande tillverkare har ingått ett säkringsavtal, nödvändigtvis är skyldig att göra en omräkning i enlighet med de valutor som anges i detta avtal för att säkerställa en rättvis jämförelse mellan exportpriset och normalvärdet.

94 Klagandena har dessutom felaktigt påstått att den omständigheten att ett säkringsavtal endast ska beaktas när transaktionen avser fakturans valuta och omräkningsvalutan vilka kommissionen har använt skulle innebära att kommissionen kunde kringgå den skyldighet som föreskrivs i artikel 2.10 j första meningen i grundförordningen. Såsom angetts i punkterna 91 och 92 ovan avser denna skyldighet nämligen endast det sätt på vilket den omräkningskurs som ska tillämpas för att göra en rättvis jämförelse ska fastställas och inte valet av de valutor som ska omräknas.

95 Dessutom innebär denna tolkning av artikel 2.10 j i grundförordningen, likaledes i motsats till vad klagandena har gjort gällande, inte att kommissionen kan frånta denna skyldighet all ändamålsenlig verkan. När kommissionen anser att exportförsäljningspriserna ska omräknas till en annan valuta än den som anges i ett säkringsavtal som är direkt knutet till denna försäljning, är kommissionen nämligen i princip skyldig att, med tillämpning av artikel 2.10 j första meningen i denna förordning, använda den växelkurs som gällde på försäljningsdagen.

96 Dessutom, och mer grundläggande, är kommissionen – när den väljer den valuta till vilken den anser det lämpligt att omräkna de aktuella priserna – skyldig att enligt den principiella skyldighet som följer av artikel 2.10 första meningen i nämnda förordning se till att detta val möjliggör en rättvis jämförelse mellan exportpriset och normalvärdet. Detta val – som omfattas av det utrymme för skönsmässig bedömning som kommissionen förfogar över på grund av de komplicerade ekonomiska och politiska situationer som den ska pröva – omfattas emellertid av unionsdomstolens prövning, sådan den framgår av punkt 88 ovan.

97 Mot denna bakgrund finner domstolen att tribunalen inte gjorde en felaktig tolkning av artikel 2.10 j i grundförordningen när den – efter att ha konstaterat att de säkringsavtal som ingåtts av klagandena fastställde en växelkurs mellan euro och US-dollar – slog fast att denna växelkurs inte var relevant för kommissionens omräkning av exportförsäljningspriserna från euro till turkiska lira.

98 Överklagandet kan således inte vinna bifall såvitt avser den sjätte grunden.

Den åttonde grunden

Parternas argument

99 Genom den åttonde grunden, som riktar sig mot punkterna 108–117 i den överklagade domen, har klagandena gjort gällande att tribunalen, av den praxis från domstolen och tribunalen som nämns i dessa punkter och som avser tillämpningen av artikel 18 i grundförordningen, felaktigt drog slutsatsen att exporterande tillverkare som är föremål för en undersökning har en informationsskyldighet som består i att de redan i början av förfarandet och genom att agera efter bästa förmåga ska förse kommissionen med alla uppgifter som är användbara för en korrekt förståelse av deras uppgifter för att inte riskera att hindra ett korrekt genomförande av antidumpningsförfarandet och för att göra det möjligt för kommissionen att i god tid utföra nödvändiga kontroller. För det första kan denna rättspraxis, avseende artikel 18 i grundförordningen om bristande samarbete, inte överföras på förevarande fall, eftersom klagandena samarbetade i antidumpningsförfarandet. För det andra har tribunalen gett denna informationsskyldighet en alltför omfattande räckvidd genom att göra det möjligt för kommissionen att underlåta att beakta vissa uppgifter när den anser att de är otydliga, utan att kommissionen behöver försöka få dem klargjorda med stöd av sin befogenhet att begära ytterligare upplysningar från de exporterande tillverkarna. I artikel 18.3 i grundförordningen medges emellertid en viss flexibilitet, eftersom det däri föreskrivs att de uppgifter som ”inte är fullkomliga i varje avseende” inte automatiskt ska lämnas utan avseende av kommissionen. För det tredje skulle en sådan skyldighet för exporterande tillverkare därmed riskera att omintetgöra kommissionens omsorgsplikt och dess skyldighet att iaktta god förvaltningssed.

100 Kommissionen anser att överklagandet ska avvisas såvitt avser den åttonde grunden.

101 Kommissionen har i detta avseende gjort gällande att det är uppenbart att klagandenas påståenden – nämligen att tribunalen felaktigt klandrade dem för att de inte redan i början av antidumpningsförfarandet lämnade alla uppgifter som var användbara för en korrekt förståelse av deras uppgifter – inte kan tas upp till prövning. Genom dessa påståenden har klagandena nämligen, utan att göra gällande att deras yttranden i detta hänseende eller handlingarna i målet har missuppfattats, yrkat att domstolen ska ersätta tribunalens bedömning av de faktiska omständigheterna och bevisningen med sin egen. Vidare har klagandena, genom att grunda sina argument på artikel 18.3 i grundförordningen, åberopat en ny grund som således inte kan tas upp till prövning i samband med överklagandet. Klagandena gjorde nämligen vid tribunalen inte gällande vare sig att kommissionen hade åsidosatt denna bestämmelse genom att inte beakta de uppgifter som de hade lämnat om Erdemirs roll i Isdemirs inhemska försäljning eller att kommissionen hade åsidosatt sin omsorgsplikt eller sin skyldighet att iaktta god förvaltningssed.

102 Kommissionen har gjort gällande att överklagandet under alla omständigheter inte kan vinna bifall såvitt avser den åttonde grunden.

Domstolens bedömning

– *Upptagande till prövning*

103 För det första syftar denna grund inte till att ifrågasätta tribunalens bedömning av de faktiska omständigheterna eller den bevisning som klagandena lagt fram, och inte heller tribunalens konstaterande i punkt 110 i den överklagade domen att det, med hänsyn till de uppgifter som klagandena hade lämnat beträffande Isdemirs inhemska försäljning, fortfarande var svårt för kommissionen att kontrollera huruvida Erdemirs försäljningsfunktioner återspeglades på ett korrekt sätt i de försäljnings- och administrationskostnader och andra allmänna kostnader (nedan kallade försäljnings- och administrationskostnader) som Isdemirs hade redovisat. Genom den åttonde grunden har klagandena nämligen gjort gällande att tribunalen, i punkt 116 i den överklagade domen, på grundval av sin egen och domstolens praxis, gav den informationsskyldighet som åvilar de exporterande tillverkare som är föremål för en antidumpningsundersökning en alltför vidsträckt omfattning.

104 Eftersom grunden således inte syftar till att domstolen ska göra en ny bedömning av de faktiska omständigheterna eller bevisningen, utan till att domstolen ska pröva en rättsfråga, kan kommissionens avvisningsyrkande i detta hänseende inte bifallas.

105 För det andra är grunden inte heller ny av det skälet att den avser åsidosättande av artikel 18.3 i grundförordningen, vilken inte åberopades i första instans.

106 Enligt fast rättspraxis får en klagande nämligen åberopa grunder som följer av den överklagade domen och som syftar till att bestrida att domen är välgrundad (dom av den 6 september 2018, Republiken Tjeckien/kommissionen, C-4/17 P, EU:C:2018:678, punkt 24, och dom av den 6 oktober 2021, Sigma Alimentos Exterior/kommissionen, C-50/19 P, EU:C:2021:792, punkt 39 och där angiven rättspraxis).

107 I förevarande fall har klagandena gjort gällande att tribunalen, för att underkänna den första delen av den tredje grunden för deras talan, grundade sig på rättspraxis avseende tillämpningen av artikel 18 i grundförordningen. Det är i detta sammanhang som de har gjort gällande att tribunalen, inte kommissionen, åsidosatte artikel 18.3 i denna förordning, genom att

missuppfatta den exakta omfattningen av den informationsskyldighet som de åläggs enligt denna bestämmelse. De har inte heller åberopat att kommissionen åsidosatte sin omsorgsplikt eller sin skyldighet att iaktta god förvaltningssed, men de har gjort gällande att informationsskyldigheten, såsom den tolkats av tribunalen, skulle medföra att denna skyldighet reduceras till noll. Det rör sig således om en rättsfråga som omfattas av domstolens behörighet när den prövar ett överklagande.

108 Av detta följer att kommissionens avvisningsyrkande i detta hänseende inte kan bifallas.

– *Prövning i sak*

109 Såsom framgår av punkt 103 ovan har klagandena gjort gällande att tribunalen åsidosatte artikel 18 i grundförordningen, inte bara genom att anse att klagandena i förevarande fall var skyldiga att lämna uppgifter enligt denna bestämmelse, trots att klagandena hade samarbetat i undersökningen, utan även genom att den, på grundval av sin egen och domstolens praxis, gav denna skyldighet en alltför vidsträckt omfattning, i den meningen att kommissionen kunde underlåta att beakta vissa uppgifter på grund av att de inte var tillräckligt tydliga. Enligt klagandena kan man dock utläsa en viss tolerans i detta hänseende av artikel 18.3 i grundförordningen. Att ge denna informationsskyldighet en sådan omfattning skulle dessutom riskera att omintetgöra kommissionens omsorgsplikt och dess skyldighet att iaktta god förvaltningssed, eftersom den inte skulle vara skyldig att begära eventuella klargöranden enligt sin befogenhet att begära ytterligare upplysningar.

110 Såsom framgår av en jämförelse mellan artiklarna 6, 16 och 18 i grundförordningen ska kommissionen, när den undersöker förekomsten av dumpning och skada, i första hand sträva efter att inhämta relevanta uppgifter på grundval av ett frivilligt samarbete från de berörda parternas sida. Kommissionen är vidare, i enlighet med grundförordningens syfte att fastställa förekomsten av dumpning och skada på ett objektivt sätt för att införa lämpliga antidumpningstullar, skyldig att med vederbörlig omsorg undersöka alla uppgifter som den förfogar över (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 maj 2022, kommissionen/Hansol Paper, C-260/20 P, EU:C:2022:370, punkterna 48 och 50 samt där angiven rättspraxis).

111 I punkterna 112–114 i den överklagade domen erinrade tribunalen om de skyldigheter som åligger kommissionen respektive de exporterande tillverkarna inom ramen för en antidumpningsundersökning. Med hänvisning till tidigare rättspraxis som avser tolkningen av artiklarna 6 och 16 i denna förordning eller den förordning som den har ersatt, angav tribunalen särskilt att de parter till vilka ett frågeformulär har översänts är skyldiga att till kommissionen lämna de uppgifter som gör det möjligt för den att slutföra antidumpningsundersökningen. Den framhöll även nyttan av en kontroll på plats eller en korskontroll på distans för att kontrollera de uppgifter som samlats in från de parter som är föremål för en sådan undersökning.

112 Tribunalen hänvisade dessutom till rättspraxis avseende tolkningen av artikel 18.3 och 18.6 i grundförordningen, som avser situationer där de berörda parterna inte har samarbetat tillräckligt eller endast delvis. I punkt 115 i den överklagade domen påpekade tribunalen således att det av dessa bestämmelser framgår att de upplysningar som dessa parter är skyldiga att lämna till kommissionen ska användas av unionsinstitutionerna för att fatta beslut i antidumpningsundersökningen och att dessa parter inte får utelämna relevanta uppgifter.

113 Av artikel 18.3 i grundförordningen framgår att de uppgifter som lämnas av en berörd part, även om inte är fullkomliga i varje avseende, inte ska lämnas utan beaktande, under förutsättning att eventuella brister inte är sådana att de gör det orimligt svårt att komma fram till ett rimligt

tillförlitligt avgörande, att uppgifterna lämnas på ett korrekt sätt i god tid och är kontrollerbara och att parten har handlat efter bästa förmåga. Eftersom det inte finns någon bestämmelse i grundförordningen som ger kommissionen befogenhet att tvinga berörda parter att delta i undersökningen eller att lämna upplysningar är denna institution emellertid beroende av att de berörda parterna samarbetar och lämnar nödvändiga upplysningar frivilligt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 december 2017, EBMA/Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, punkt 54).

114 Det framgår av skäl 27 i grundförordningen att unionslagstiftaren ansåg att det, när parter inte samarbetar på ett tillfredsställande sätt, är nödvändigt att föreskriva att andra uppgifter kan användas för att fastställa förekomsten av dumpning och skada och att dessa uppgifter kan vara mindre gynnsamma för parterna än om de hade samarbetat. Målet med artikel 18 i grundförordningen är således att göra det möjligt för kommissionen att genomföra undersökningen även om berörda parter vägrar att samarbeta eller samarbetar på ett otillräckligt sätt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 december 2017, EBMA/Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, punkt 55).

115 Det framgår av dessa överväganden att artiklarna 6 och 16, jämförda med artikel 18.3 och 18.6 i grundförordningen, syftar till att fastställa såväl i vilken utsträckning kommissionen ska beakta de uppgifter som lämnats av den part som är föremål för en antidumpningsundersökning, som de eventuella följderna av att denna part inte samarbetar eller samarbetar endast delvis eller bristfälligt. Dels framgår det således att kommissionen endast ska beakta dessa uppgifter när de uppfyller de villkor som anges i punkt 113 ovan. Dels framgår det att ett bristande samarbete kan leda till att nämnda part hamnar i en mindre gynnsam situation än om den hade samarbetat.

116 För det första medför detta att tribunalen, i motsats till vad klagandena har gjort gällande, inte åsidosatte dessa bestämmelser i grundförordningen, och särskilt artikel 18 i denna, när den i punkt 116 i den överklagade domen fann att det ankom på klagandena att, redan i början av antidumpningsförfarandet och genom att handla efter bästa förmåga, förse kommissionen med alla upplysningar som krävdes för en korrekt förståelse av deras uppgifter för att inte riskera att hindra ett korrekt genomförande av detta förfarande, i syfte att göra det möjligt för kommissionen att i god tid utföra nödvändiga kontroller.

117 För det andra hade tribunalen – då den, i punkt 110 i den överklagade domen, och utan att det har gjorts gällande någon missuppfattning i detta hänseende, konstaterade att de uppgifter som klagandena lämnat, även efter korskontrollen på distans, inte var tillräckligt tydliga och inte hade gjort det möjligt för kommissionen att kontrollera huruvida Erdemirs deltagande i Isdemirs försäljning återspeglades på ett korrekt sätt i Isdemirs redovisade försäljnings- och administrationskostnader – fog för att anse att dessa faktiska omständigheter omfattades av tillämpningsområdet för artikel 18.3 i grundförordningen, eftersom de berörda uppgifterna inte kunde kontrolleras i den mening som avses i denna bestämmelse. Konstaterandet att klagandena inte hade lämnat tydliga, korrekta och tillräckliga uppgifter gjorde det även möjligt för tribunalen att, utan att göra sig skyldig till felaktig rättstillämpning, i punkt 117 i sin dom slå fast att kommissionen hade haft fog för att lägga till ett välavvägt belopp avseende försäljnings- och administrationskostnader för att korrekt återspegla Erdemirs deltagande i Isdemirs försäljning på hemmamarknaden.

118 Tribunalen kan således inte anses ha åsidosatt artikel 18 i grundförordningen genom att ha tillämpat denna bestämmelse eller genom att ha tillämpat en rättspraxis avseende denna bestämmelse på en situation som inte omfattas av bestämmelsens tillämpningsområde.

119 För det tredje kan tribunalen inte heller anses ha åsidosatt artikel 18.3 i grundförordningen när den fann att kommissionen – trots att det i denna bestämmelse föreskrivs att uppgifter som inte är ”fullkomliga i varje avseende” inte kan lämnas utan beaktande – inte var skyldig att beakta vissa uppgifter när den ansåg att de inte var tydliga, utan att först behöva försöka klargöra dem med stöd av sin befogenhet att begära ytterligare upplysningar från de exporterande tillverkarna.

120 Det framgår nämligen inte av den överklagade domen att tribunalen slog fast att kommissionen hade rätt att underlåta att beakta dessa uppgifter. Tvärtom erinrade tribunalen, i punkt 115 i den överklagade domen, om att kommissionen skulle använda sig av de uppgifter som lämnats för att fastställa slutsatserna i antidumpningsundersökningen. Däremot fann tribunalen, och gjorde därvid en riktig bedömning, att kommissionen hade rätt att höja beloppet av de kostnader som redovisats av ett närstående bolag för att återspegla dess deltagande i den berörda exporterande tillverkarens inhemska försäljning, när denna institution inte kan kontrollera riktigheten av de uppgifter som de berörda parterna har lämnat i detta hänseende, inte ens efter att ha vidtagit åtgärder i detta syfte. Såsom framgår av punkterna 110 och 111 i den överklagade domen konstaterade tribunalen i förevarande fall att det, även med beaktande av de handlingar som ingetts efter en korskontroll på distans, fortfarande var svårt för nämnda institution att kontrollera huruvida försäljningsfunktionerna återspeglades på ett korrekt sätt i de av Isdemirs redovisade försäljnings- och administrationskostnaderna.

121 Av dessa överväganden följer att den åttonde grunden – i den mån den avser att tribunalen åsidosatte artikel 18.3 i grundförordningen, när den godtog att kommissionen hade rätt att utan vidare bortse från eller underlåta att använda sig av vissa uppgifter som inte var tillräckligt tydliga – grundar sig på en felaktig tolkning av den överklagade domen och inte kan godtas.

122 För det fjärde och slutligen kan anmärkningen avseende risken att kommissionens omsorgsplikt och skyldighet att iaktta god förvaltningssed omintetgörs inte heller godtas, eftersom denna anmärkning grundar sig på det felaktiga antagandet att tribunalen felaktigt fann att det skulle vara tillåtet för kommissionen att utan vidare underlåta att använda sig av vissa uppgifter utan att behöva försöka klargöra dem.

Den sjunde grunden

Parternas argument

123 Genom den sjunde grunden, som riktar sig mot punkterna 116, 117, 122, 124 och 125 i den överklagade domen, har klagandena gjort gällande att tribunalen åsidosatte sin motiveringsskyldighet, eftersom den endast delvis tog ställning till klagandenas argument till stöd för den första delen av deras tredje grund i första instans, nämligen att kommissionen hade räknat vissa försäljnings- och administrationskostnader två gånger, nämligen de transportkostnader som Erdemir hade haft och som Erdemir hade fakturerat Isdemir direkt. Tribunalen prövade emellertid endast frågan om dubbelräkning med avseende på ”koncerntjänster” och underlät att pröva den med avseende på ”transportkostnaderna”.

124 Kommissionen anser att det saknas fog för den sjunde grunden.

Domstolens bedömning

125 Det följer av fast rättspraxis att det av motiveringen till en dom klart och tydligt ska framgå hur tribunalen har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för avgörandet och så att domstolen ges möjlighet att utföra sin prövning (dom av den 13 januari 2022, Allemagne – Ville de Paris m.fl./kommissionen, C-177/19 P–C-179/19 P, EU:C:2022:10, punkt 37 och där angiven rättspraxis, och dom av den 14 november 2024, LE/kommissionen, C-781/22 P, EU:C:2024:960, punkt 73). Motiveringsskyldigheten innebär emellertid inte att tribunalen måste utforma domskälen så, att samtliga resonemang som parterna i målet fört behandlas vart och ett för sig och på ett uttömmande sätt. Tribunalens motivering kan således vara underförstådd, förutsatt att de berörda får kännedom om varför tribunalen inte har godtagit deras argument och att domstolen får ett tillräckligt underlag för att kunna utföra sin prövning (dom av den 5 maj 2022, Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals/kommissionen, C-718/20 P, EU:C:2022:362, punkt 92 och där angiven rättspraxis, och dom av den 30 januari 2025, Frajese/kommissionen, C-586/23 P, EU:C:2025:45, punkt 35 och där angiven rättspraxis).

126 Domstolen konstaterar att tribunalen i punkterna 96–125 i den överklagade domen tog ställning till argumentet avseende den eventuella dubbelräkningen av kostnaderna för den transport Erdemir utförde i samband med Isdemirs inhemska försäljning och i tillräcklig utsträckning motiverade varför den inte godtog den första delen av klagandenas tredje grund.

127 I punkterna 96 och 97 i den överklagade domen identifierade tribunalen direkt räckvidden av de argument som klagandena hade anfört till stöd för denna första delgrund, genom att konstatera att Erdemir, vad beträffar Isdemirs inhemska försäljningsprocess, vidarefakturerade denna försäljning till oberoende kunder med samma belopp som Isdemir hade fakturerat Erdemir, medan transportörerna fakturerade Erdemir för transportkostnaderna, vilken vidarefakturerade dem till Isdemir. Enligt klagandena höjde kommissionen emellertid, vid beräkningen av dumpningsmarginalen i det slutgiltiga skedet avseende Isdemir, felaktigt de försäljnings- och administrationskostnader som Isdemir hade redovisat för den inhemska försäljningen med ett belopp som kommissionen ansåg motsvara de försäljnings- och administrationskostnader som avsåg Erdemirs deltagande i Isdemirs försäljning på hemmamarknaden.

128 I detta sammanhang ska det beaktas att klagandena, i punkt 115 i sin ansökan till tribunalen, hade påpekat att de transportkostnader som Erdemir ursprungligen hade ådragit sig vidarefakturerades till Isdemir och att dessa kostnader beaktades i Isdemirs försäljnings- och administrationskostnader. I punkt 120 i denna ansökan medgav klagandena dessutom – i samband med skäl 74 i den omtvistade förordningen, vilket det erinrats om i punkt 118 i ansökan och i vilket kommissionen uppgav att den inte kunde fastställa huruvida de tjänster som fakturerats avsåg kostnader som uppstått i samband med återförsäljningen på den inhemska marknaden, eftersom alla dessa transaktioner i bokföringen och/eller på de utställda fakturorna endast kallades för koncerntjänster – att fakturorna och bokföringsposterna avsåg ”kostnader för koncerntjänster”, samtidigt som de hävdade att de hade lämnat detaljerade förklaringar av hur fördelningen av kostnaderna hade beräknats för att fastställa varje bolags kostnader.

129 Det var således med beaktande av klagandenas argument som tribunalen, såsom framgår av punkterna 96 och 97 i den överklagade domen, ansåg att den skulle pröva frågan om en eventuell dubbelräkning av transportkostnaderna i samband med denna inhemska försäljning som en del av de försäljnings- och administrationskostnader som Isdemir hade redovisat, eftersom de ingick i de ”koncerntjänster” som Erdemir hade fakturerat Isdemir.

130 I detta sammanhang konstaterade tribunalen inledningsvis, i punkterna 101 och 102 i den överklagade domen, att det är för att fastställa lönsamheten för den inhemska försäljningen som kommissionen i förekommande fall beaktar de närstående aktörernas försäljnings- och administrationskostnader och erinrade om att de belopp som motsvarar dessa kostnader och denna vinst grundar sig på faktiska uppgifter om produktion och försäljning.

131 Tribunalen konstaterade därefter, i punkt 104 i den överklagade domen, att kommissionen i förevarande fall inte hade kunnat fastställa huruvida de tjänster som fakturerats verkligen avsåg kostnader som uppkommit i samband med återförsäljning på hemmamarknaden, eftersom det för samtliga bokförda transaktioner och på samtliga utfärdade fakturor enbart angavs ”koncerntjänster”. I punkt 110 i den överklagade domen påpekade tribunalen dessutom att kommissionen, i samband med korskontrollen på distans, varken hade kunnat avgöra eller kontrollera huruvida de tjänster som Erdemir fakturerat Isdemir på ett korrekt sätt återspeglade Erdemirs deltagande i den inhemska försäljningen och att det även efter korskontrollen på distans och trots att fakturor eller utdrag ur balansräkningen hade tillhandahållits var svårt för kommissionen att kontrollera om Erdemirs försäljningsfunktioner återspeglades på ett korrekt sätt i de av Isdemir redovisade försäljnings- och administrationskostnaderna.

132 Slutligen fann tribunalen – efter det att den i punkt 112 i den överklagade domen hade konstaterat att det inte ankom på kommissionen att av svaren på frågeformuläret och på framställningarna med begäran om ytterligare upplysningar dra slutsatsen att Isdemirs inhemska försäljning fakturerades via Erdemir – i punkt 117 i den domen att kommissionen inte kunde klandras för att den inte hade ansett sig vara i stånd att avgöra och kontrollera huruvida de tjänster som Erdemir hade fakturerat Isdemir på ett korrekt sätt återspeglade ett sådant deltagande från Erdemirs sida och att denna institution således med giltig verkan hade kunnat lägga till ett belopp för försäljnings- och administrationskostnader för att beakta de försäljningstjänster som Erdemir hade tillhandahållit.

133 Det framgår av dessa överväganden att tribunalen, inom ramen för sin självständiga bedömning av de faktiska omständigheterna, fann att de uppgifter som klagandena hade lämnat inte hade gjort det möjligt för kommissionen att utröna exakt vilka kostnader som hörde till de ”koncerntjänster” som Erdemir hade fakturerat, och följaktligen inte heller att kontrollera huruvida de transportkostnader som Erdemir hade ådragit sig i samband med sin försäljning på hemmamarknaden i egenskap av mellanhand för Isdemir återspeglades på ett korrekt sätt i dessa tjänster eller i de försäljnings- och administrationskostnader som Isdemir ådragit sig och redovisat för inhemsk försäljning.

134 Denna motivering gav således klagandena möjlighet att få kännedom om skälen till att tribunalen inte godtog deras argument och domstolen ett tillräckligt underlag för att kunna utföra sin prövning.

135 Detta medför att den sjunde grunden, avseende bristande motivering av den överklagade domen, inte kan godtas.

136 Av samtliga dessa överväganden följer att överklagandet ska ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

137 Enligt artikel 184.2 i domstolens rättegångsregler ska domstolen besluta om rättegångskostnaderna när överklagandet avvisas eller ogillas.

138 Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 184.1 i rättegångsreglerna ska tillämpas i mål om överklagande, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

139 Kommissionen har yrkat att klagandena ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klagandena har tappat målet, ska kommissionens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tionde avdelningen) följande:

1) Överklagandet ogillas.

2) Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ, İskenderun Demir ve Çelik AŞ och Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ ska bära sina rättegångskostnader och ersätta de kostnader som uppkommit för Europeiska kommissionen.

Underskrifter